

havene, indehavende en Bataillon Mandskab og endnu mere, Hundreder af Menneffers Liv ere i Uger — og er det i Dage, er det saa meget værre, thi saa er Farten saa meget stærkere — betroede til hans og hans Mænds Konduite. Desuden betro vi, og maa vi ganske naturligt betro, en Skibsfører Politimestermyndighed, naar han er paa Søen, og til at øve den hører der Kendskab til den paagældende Søfartslovgivning, men der hører sandelig ogsaa Modenhed til at anvende den passende i de paagældende Forseelsstilsælde. Vi give ham endvidere Dommermyndighed inden for en bestemt Begrænsning, en Myndighed, hvorfra der i mange Tilfælde slet ikke appelleres, og ifølge hvilken der kan paalægges meget betydelige midlertidige Straffe, indtil de nærmere kunne paafendes, naar vedkommende kommer i Land. I Krigstilsælde har Generalen eller de kommanderende med særlig Myndighed, der skulle gaa i Slden med deres Bataillon og paa den Maade se at vinde Sejr uden at lade sine Følk slagte, en lignende Myndighed, men ellers kender jeg intet Tilfælde, og jeg tror heller ikke, at man kan nævne noget, hvor Lovgivningen efter Sagens Natur giver en Borger den Myndighed, som vi betro den skibsførende og Maskinmesteren, men uanlig Skibsføreren, thi Overmaskinmesteren er ogsaa undergivet hans Kommando, giver ham saa store Pligter og saa store Rettigheder. Naar det nu er saa og ubestrideligt er saa, og naar det endelig er afgjort, at Staten for sit Vedkommende kræver en Prøve, dels en teoretisk, dels visse praktiske Betingelser for at erhverve Næringsbevis i denne Retning, og det næste, som Staten væsentlig har at gøre med, er at anordne, hvilke Betingelser disse Mænd, Styrmand og Maskinmestre, skulle have for at kunne udøve den af mig skildrede Næringsvej, saa maa man indrømme mig, at det er en Sag, der har en overordentlig stor Betydning, baade humant og med Hensyn til de materielle Forhold og endvidere med Hensyn til Udviklingen af vort Sømandsvæsen, vor Stilling og Agtelse som søfarende Nation lige overfor andre Nationer, med andre Ord Bevarelsen af det gode Navn, som den danske Sømandsstand hidtil altid har haft. Dette er bestandig erkendt i Folketinget, naar disse Forhold have været under Forhandling, og det skalbe undre mig, om ikke det samme skulde være Tilfældet nu.

Naar jeg har set strejffvis gjort Sammenligning mellem disse Anstalter, Maskinist-skoler og Styrmandsskoler, og paa den anden Side Real- og Følkehøjskoler, som have alle de Opgaver, der kunne jævntilles, saa

vil jeg dog antage, at der ikke behøves mange Ord for at vise, at en saadan Sammenligning er aldeles greben ud af Luften lige overfor ethvert Forhold. Realskolerne have som Objekt indtil 350,000 Børn fra 7 til 16 Aar. Følkehøjskolerne have, for saa vidt de ere etaarige, et Objekt af 36,000 Mænd og Kvinder, og for saa vidt de ere toaarige altsaa det dobbelte. Navigations-skolerne derimod have efter Behøvet af disse Personer fra 100 til højst 200 Menneffer, lad os sige i Gennemsnit af de sidste 6 Aar 163. Bliver det livligere med Fragtarten, kan det gaa ud derover, men det kan ogsaa gaa ned derunder, og hvorför? Fordi disse Skoler ere henviste til en bestemt begrænset Næringsvej, hvor Udviklingen til enhver Tid bestemmer det nødvendige Forbrug. Det er den ene Side, den anden Side er den, at naar Højskoleeleverne fra et 5-10 Maaneders Ophold paa Højskolen gaa ud til det landlige Liv, saa have de intet andet Ansvar end andre Borgere, der ikke have været der, og naar Eleverne paa Realskolerne saa deres Eksamen, paaligger der dem ikke andet Ansvar end de Børn, der have gaaet i Almueskolen. Men den Mand, der her er Tale om, faar Ansvaret, naar han møder med sit Næringsbevis og indtræder i denne Stilling. Det er det samme, vi møde paa enkelte andre Punkter. Jeg vil altsaa stille den Undervisning, der her er Tale om i disse to Love, i Sammenligning med Statens Uddannelse af Dyrlæger, Farmaceuter, Fortskandidater og Landinspektører. Det efter Landets Behov begrænsede Antal af disse tager Staten sig ganske særlig af og giver dem med meget stor Bekostning den Uddannelse, som behøves for at udføre det Næringsbrug, hvortil Staten har sagt, at der kræves en bestemt Eksamen og stilles bestemte Krav. Jeg huffer ikke i Øjeblikket, hvor mange Veterinærer vi behøve om Aaret. Et meget stort Tal er det ikke, men naar jeg ser f. Eks. Landbohøjskolens Budget, saa vil hver Elev koste ca. 1,200 Kr. aarlig, og gaar Dyrlægen der i 4 Aar, vil Staten have anvendt 4 à 5,000 Kr. paa hans Uddannelse. Det er en overordentlig vigtig Gerning, men jeg tror alligevel, at tager han fejl ved sin Behandling af en Ko eller Hest, eller maaste i enkelte epidemiske Tilfælde, kan det ikke bringe den Fare, som naar en Styrmand eller Maskinist tager fejl om Bord, hvor han staar til Ansvar for mange Menneffers eller Gøds af Værdi i hundredtusindvis. Jeg tror altsaa nok, jeg kan sammenstille dette, hvad Betydning og Pligtighed angaar, og jeg ønsker, at denne Synsvinkel maa anlægges ved